

WIE VERMOORDE ELVIS?

(Who Killed Elvis?)

Blijspel

door

CRAIG SODARO

vertaling

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WHO KILLED ELVIS? - WIE VERMOORDDE ELVIS?** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **CRAIG SODARO** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2002 Pioneer Drama Service, Inc

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **32** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

OVER DE AUTEUR:

Craig Sodaro heeft talloze toneelstukken geschreven. Het meeste van zijn werk is uitgesproken geschikt voor kindertheater en schoolvoorstellingen en diverse van zijn stukken zijn bewerkt tot musicals. Vooral zijn stukken waarin het publiek betrokken wordt zijn bijzonder goed ontvangen. Voor wijktheater schrijft hij onder de naam Sam Craig. De heer Sodaro geeft fulltime les op een openbare school en hij en zijn vrouw hebben vijf dochters. Hij spreekt hier in zijn eigen woorden over zijn liefde voor het schrijven. "Ik heb altijd willen schrijven. Vanaf de eerste keer dat ik een goed uitgewerkt boek las – een lang vergeten detectiveroman – wilde ik auteur worden. Ik had altijd al een fantasie gehad die overuren maakte. Ik ben altijd meer geïnteresseerd geweest in wat zou kunnen zijn dan of twee maal twee vijf of mogelijk vier zou zijn.

Ik ben opgegroeid in Chicago, maar ik denk niet dat het Midwesten veel invloed op mijn schrijven heeft gehad. Ik had het geluk dat ik als jongere veel heb gereisd, en de plaatsen die we bezochten – het Westen, Oosten en Zuiden – leken allemaal vol sfeer en dramatische mogelijkheden te zijn. Naderhand reisde ik naar Alaska, Europa en Afrika en iedere ervaring plantte zaden voor toekomstige verhalen. Ik schreef mijn eerste toneelstuk op de high school – een antigezag absurdistisch blijspel dat in mijn laatste periode van de lessen in Kunst opgevoerd werd. Onze lerares hield zich doof tijdens de repetities, maar we betrapten haar er allemaal op dat ze stiekem zat te lachen. Het idee van publiek dat reageert stond me wel aan en op college schreef ik me in voor een wedstrijd toneelschrijven. Ik won de prijs van vijftig dollar en ik zag mijn personages tot leven komen onder de blauwe, rode en goudgele toneellampen. Ik wist dat dit de richting was die ik met mijn obsessie voor schrijven moest inslaan. Succes op de planken moest echter nog een aantal jaren wachten, aangezien ik trouwde, met lesgeven begon, vier kinderen had en vele, vele brieven met afwijzingen terugkreeg. Tenslotte ontdekte ik een formule die werkte: thrillers met een grote rolbezetting van vooral dames, één decor en vele geestige opmerkingen. Sinds die tijd heb ik zo'n 130 toneelstukken geschreven, waarvan vele zijn uitgegeven en/of opgevoerd. Ik smaakte het opwindende genoeg door 54th Street in New York te lopen en een met vlaggen versierd theater te zien waar een van mijn stukken in première ging. Ik heb fantastische brieven ontvangen van jongeren die een rol in een stuk dat ik geschreven had speelden en ik ontdekte dat ik in Amazon.com

opgenomen was. Zo af en toe vragen mensen me hoe ik zo snel kan schrijven. Ik woon 2.700 m hoog in de Colorado Rockies. In september begint de sneeuw al te dwarrelen om de grond negen maanden per jaar te bedekken. Het wordt vroeg donker en als de houtkachel snort is er geen betere plek om verhalen te vertellen. En ik denk dat het daar allemaal om draait bij toneelschrijven. Het vertellen van een verhaal, zo eenvoudig maar dramatisch mogelijk. Er is een limiet van 90 minuten of zo om de climax te bereiken, en dat is snel in de literatuur. Ik schrijf alleen maar zo snel om er achter te komen hoe het verhaal afloopt, net als elke toeschouwer van het toneelstuk.

WHO KILLED ELVIS?
by
CRAIG SODARO

PERSONEN: (in volgorde van opkomst)

MORTY - een kruimeldief

SHORTY - zijn partner

SARIE - leerling high school

ANNIE - idem

NICK - idem

NORMAN - idem

ALICE - huisvrouw uit buitenwijk

DANIE - haar tienerdochter

HUBERT - man van Alice

SMITHERS - een meedogenloze bankier

RUTH - eigenaar van de Drop On Inn

GERDA - haar moeder

PIEP - jongste dochter van Ruth

MEREL - haar middelste dochter

ZWAANTJE - haar jongste dochter

MARY SMART - presentatrice tv-show "Vermaak Vandaag"

NEIL - haar cameraman

LOUELLA - een oude Elvisfan

ZOE - idem

MADAME LASKI - een waarzegster

STEPHAN KNARS - een Elvis-imitator

DOC - idem

OMA - een oude Elvisfan

TRACY - haar kleindochter

DAPHNE - idem

MAX - een zware jongen

DRIEK - idem

STEM RADIO OMROEPER

BETTY - politieagente

BERNADIEN - haar partner

RALPH - politieagent

MYRNA - moeder van Norman

KAYE - moeder van Sarie

DECOR:

In de RECHTERWAND leidt een deur naar buiten. In de LINKERWAND leidt een deur naar de keuken en de kamers van het motel. LINKS staat een toonbank met een paar barkrukken en MIDDENACHTER is een klein podium en een saai gordijn dat de muur achter het podium bedekt. Er staan ten minste drie tafeltjes (LINKSVOOR, MIDDENVOOR en RECHTSVOOR) met elk twee of drie stoelen. Er hangen wat oude posters en reclameplaten aan de muren. RECHTSVOOR is een raam. Een betaaltelefoon hangt aan de RECHTERWAND.

Tijd:

2002, 25 jaar na Elvis' dood

Plaats:

De Drop On Inn, een café-restaurant annex motel in Boterberg, een klein plaatsje in het zuiden van de VS.

Overzicht scènes:

EERSTE BEDRIJF

- 1e scène: een trottoir in Nashville. Wordt vóór het doek gespeeld.
- 2e scène: de Drop On Inn, verscheidene uren later.
- 3e scène: idem, die avond.
- 4e scène: idem, een uur of twee later.

TWEEDE BEDRIJF

- 1e scène: idem, een half uur later.
- 2e scène: idem, een uur of drie 's nachts.
- 3e scène: idem, later diezelfde ochtend.

(Tekening Basic Floor Plan)

EERSTE BEDRIJF

1e scène

Gespeeld voor het doek. ALS HET LICHT AAN GAAT: een trottoir in Nashville, 2002. Links achter het toneel hoort men PISTOOLSCHOTEN. SHORTY en MORTY komen links oprennen. SHORTY richt zijn pistool (geen echte natuurlijk) achter zich, naar links.

MORTY: Denk je dat dit een slim idee was, Shorty?

SHORTY: We worden rijk, Morty! Rijk!

MORTY: (*houdt een envelop omhoog*) Denk je dat wat hier in zit ons rijk maakt?!

SHORTY: (*grijpt de envelop*) Wil je dat iedereen het ziet, potverdosie? Denk je dat die lui die op ons schieten van de politie zijn? Mooi niet! Zij zijn hier even happig op als wij! (*stopt envelop in zijn zak*) Reken maar dat dit ons rijk maakt!

MORTY: Ja, we zullen ons dure begrafenissen kunnen veroorloven!

SHORTY: (*PISTOOLSCHOTEN achter het toneel links. Hij schiet terug*) Weet je wat jouw probleem is? Je bent een bangeschijter!

MORTY: Nee! Mijn probleem is dat ik een grotere schietschijf vorm dan jij!

SHORTY: Laten we 'm dan smeren!

MORTY: Waarheen?

SHORTY: Naar de plek waar we onze... cliënt zouden ontmoeten. Hier! (*houdt een strooibiljet omhoog*)

MORTY: (*bekijkt het vluchtig*) Dat meen je niet!

SHORTY: Ze komen dichterbij! Ga je mee?

MORTY: Heb ik enige keus?! (*PISTOOLSCHOTEN achter het toneel links. SHORTY laat het strooibiljet vallen en racet rechts af. MORTY volgt hem. Even later komen SARIE, NICK, ANNIE en NORMAN rechts op*)

SARIE: (*kijkt even naar rechts*) Jemig! Iemand heeft haast.

ANNIE: Ik dacht dat ik schoten hoorde.

NICK: Nee! Dat was een auto die knalde.

ANNIE: Hoe weet je dat, Nick?

NORMAN: Hij heeft iedere James Bond film gezien die er is.

SARIE: Vet! Heeft James Bond ooit een schoolfeest gered?

NICK: Hij heeft het te druk met de wereld te redden.

NORMAN: Mevrouw Onfortuyn zei dat ze geen keus had, jongens.

ANNIE: Maar ze heeft ons nooit gevraagd of ze ons mocht beroven!

SARIE: Dat wordt je bijna nooit gevraagd.

ANNIE: Het zal wel geen officiële beroving zijn, hè?
NICK: Ze heeft het geld voor ons schoolfeest ingepikt.
SARIE: Maar daar had ze een goede reden voor. Tenslotte gaf de boiler de geest.
NICK: Nou en? Koud water doet niemand kwaad.
ANNIE: Ze zei dat het schoolbestuur haar geen geld wilde geven en het geld voor het schoolfeest was precies het juiste bedrag.
NICK: Dus nu zitten wij opgescheept met het allerberoerdste schoolfeest ooit.
SARIE: (*enthousiast*) We kunnen het toch evengoed leuk maken!
NORMAN: Ja, ze zei dat we de gymzaal mochten gebruiken en dat we de slingers die van een ander feest overgebleven waren mochten gebruiken.
NICK: Ja, het bruine en grijze ballroom dansfeest van 1932.
SARIE: Bruin en grijs?
ANNIE: Ze zei dat de slingers rood en geel waren.
NICK: Dat waren ze oorspronkelijk. Jongens, iedereen rekent op zijn klassenvertegenwoordigers om het belangrijkste feest van het jaar te redden!
NORMAN: Mooi! Ik ben blij dat iemand zich er mee bemoeit.
NICK: Norman, wij zijn de klassenvertegenwoordigers.
ANNIE: En we kunnen er niets aan doen. (*NICK raapt een stroobiljet op*)
SARIE: Ik heb er zo'n hekel aan als mensen van alles op straat gooien en ik ben heel trots op jou, Nick, dat je de rommel oprapt die niet eens van jou is.
NICK: (*leest het stroobiljet*) Dat is het!
ANNIE: Waar heb je het over?
NICK: Het antwoord op ons schoolfeestprobleem! (*staart naar NORMAN*)
NORMAN: (*nerveus*) Wat mankeert jou?
NICK: (*loopt om NORMAN heen*) Perfect! Absoluut perfect!
NORMAN: Ben je net uit een ruimteschip van een of andere enge planeet gestapt of zoiets?
NICK: We hebben geen bepaalde plannen voor dit weekend.
NORMAN: Nu begin ik echt bang te worden!
NICK: (*denkt na*) We kunnen mijn auto gebruiken, maar we moeten eerst nog even ergens langs gaan. Kom op!
SARIE: Waar naar toe?
NICK: Naar Gekke Gerrit Toneelkostuums! (*racet links af*)
SARIE: Nick! Wie heeft er een kostuum nodig?

NORMAN: Waarom denk je dat ik opeens zo'n raar gevoel in mijn maag heb?

ANNIE: Kom nou! Dat komt omdat je twaalf gevulde koeken als lunch gegeten hebt.

(SARIE, NORMAN en ANNIE gaan links af. Even later komt HUBERT links op met een koffer. Hij wordt gevolgd door ALICE en DANIE)

ALICE: Hubert! Je bent niet goed snik!

DANIE: Niet te geloven dat je dit doet, Papa!

HUBERT: Een man moet doen wat een man moet doen.

ALICE: Jazeker! Zijn huis en haard verdedigen! Maar dit valt niet bepaald in die categorie.

HUBERT: Nee? Een man moet trouw aan zichzelf blijven, hoe moet hij anders trouw aan een ander zijn? Dag, Alice! Dag, Danie! Wens me succes. *(gaat rechts af)*

DANIE: Mam, wat is er mis met Papa?

ALICE: Ik had nooit gedacht dat het je vader zou overkomen, maar hij heeft last van een midlifecrisis.

DANIE: Wat moeten we doen?

ALICE: Hem volgen zodat hij onderweg niet verdwaalt! *(ze gaan beiden rechts af terwijl het licht langzaam helemaal uit gaat)*

2e scène

ALS HET DOEK OPGAAT: De “Drop On Inn”. Ruth zit aan de toonbank te werken met een calculator. Er liggen allerlei papieren en documentenmappen op de toonbank. GERDA is rechtsachter aan het dansen, met de oortjes van een walkman in en in haar hand een vliegenmepper. Ze slaat hier en daar naar een “vlieg”. SMITHERS loopt in het midden te ijsberen.

SMITHERS: Dus, mevrouw Perelli...

RUTH: Verelli.

SMITHERS: Ook goed. U kunt uw schuld aan de bank niet betalen?

RUTH: Ik heb geprobeerd de cijfers te laten kloppen, meneer Smithers, maar ze willen gewoon niet meewerken.

SMITHERS: Ik ben blij dat u het licht ziet.

RUTH: Eigenlijk ziet het er nogal duister uit.

SMITHERS: Precies onze conclusie.

RUTH: U beseft vast wel dat de zaken wat minder gaan. De mensen reizen niet meer zo vaak als voorheen en ik heb nogal wat grote uitgaven gehad. Mijn dochter Merel zit in het derde jaar college en Zwaantje begint dit najaar...

SMITHERS: Merel! Zwaantje! Wat runt u hier, een vogelasiel?

RUTH: En onze jongste heet Twiet. Mijn man en ik hebben elkaar ontmoet op een vogelkijkerscongres.

SMITHERS: Ik heb een gruwelijk hekel aan vogels! Maar weet u waar ik nog veel grotere hekel aan heb? Aan klaplopers.

RUTH: Ik ben geen klaploper! Ik heb geprobeerd om...

SMITHERS: Het geld van de verzekering na de dood van uw echtgenoot is het enige dat de boel gaande hield, en nu is het op, nietwaar, mevrouw Pachelli?

RUTH: Verelli.

SMITHERS: Ook goed.

RUTH: Ja, dat is op. Maar misschien kunnen we opnieuw onderhandelen?

SMITHERS: Dacht u soms dat er één bank zo dom zou zijn om te investeren in een dergelijk krot? Het pand zou gesloopt moeten worden en vervangen door een... *(GERDA valt SMITHERS opeens aan met haar vliegenmepper)* Hou op! Wat bent u aan het doen?

RUTH: Gerda! Gerda! *(weet GERDA te temperen)*

SMITHERS: Zorg dat ze bij me weg blijft. Begrepen?

GERDA: Niets kan me weghouden bij iemand die zegt dat de Drop On Inn gesloopt zou moeten worden! De koning heeft hier gegeten!

SMITHERS: Welke koning?

GERDA: De enige koning die Amerika ooit gehad heeft, jochie, de King! Onthoud dat!

SMITHERS: *(tegen RUTH)* En dit pand is niet het enige dat naar de eeuwige jachtvelden verbannen zou moeten worden.

RUTH: Meneer Smithers! Mijn moeder is nog zo kwiek als iemand die half zo oud is als zij!

SMITHERS: Een vrouw die half zo oud is als zij heeft de luiers van Abe Lincoln nog verwisseld!

GERDA: En ik ben ook niet doof.

SMITHERS: Maar je praat onzin!

GERDA: Je luistert gewoon slecht, klojo! Niemand gaat de Drop On Inn slopen omdat de King hier op een dag in 1955 binnen kwam vallen.

RUTH: Kijk, meneer Smithers, met de huidige dalende rentevoet kunnen we misschien de financiering herzien en lagere maandelijkse aflossingen afspreken.

SMITHERS: Met de ervaringen die we met u in het verleden hebben gehad, zal het laagste dat u kunt krijgen elf procent zijn.

RUTH: Maar onze oorspronkelijke lening was tegen zes en een half.

GERDA: *(denkt aan vroeger, dromerig)* Ik was de ramen aan het lappen toen ik die grote, roze auto – een Cadillac, geloof ik – zag stoppen net onder ons uithangbord.

SMITHERS: *(gaat door met het gesprek met RUTH en negeert GERDA geheel)* Ik zeg u wat ik zal doen, mevrouw Perilli.

RUTH: Verelli.

SMITHERS: Ook goed. De Boterbergse Spaar- en Leenbank heeft me gemachtigd u een bod te doen.

GERDA: *(gaat desondanks door, verdiept in haar herinneringen)* Het was een winderige, stoffige dag, en er dwarrelde een grote wolk stof om die auto heen zodat hij bijna uit het zicht verdwenen was.

Maar toen, dwars door dat alles heen, stapte de King uit, schreed naar de deur als een... een... koning!

RUTH: Wat voor bod?

SMITHERS: We geven u 10.000 dollar voor het hele pand.

RUTH: 10.000 dollar? Maar het is veel meer waard!

SMITHERS: *(steekt hand in zijn zak)* Niet volgens onze analyse. Ik heb hier de specificaties.

RUTH: Ik wil niks specifiek van u zien!

GERDA: (*dromerig*) Hij liep hier zo naar binnen en zei: “Mevrouw, ik heb pech met mijn auto. Mag ik uw telefoon gebruiken?” (*gebaart naar de telefoon rechts*) En dit is de telefoon die hij gebruikt heeft. Kostte toen een stuiver om te bellen.

SMITHERS: Dat is ons enige bod, mevrouw Piccalilly.

RUTH: Verelli!

SMITHERS: Ook goed. Hoger dan dat wil de bank niet gaan.

RUTH: Ik neem aan dat er iemand staat te wachten om er een supermarkt te bouwen die dag en nacht open is.

SMITHERS: Geen sprake van. Nog niet. Maar we werken eraan.

GERDA: En toen, terwijl hij wachtte op de sleepwagen van Mort Jenkins, ging hij daar zitten en bestelde een hamburger. Een echte Amerikaanse hamburger met frietjes. Ik heb het zelf voor hem klaargemaakt!

RUTH: Hoe lang heb ik nog, meneer Smithers?

GERDA: Tja, nou, u loopt twee maanden achter met uw aflossingen, dus wij geven u nog tot... dinsdag.

SMITHERS: Dinsdag?!

RUTH: Hij at de hamburger tot de laatste kruimel op en zei toen tegen me dat dit het lekkerste was dat hij ooit geproefd had. O, hij was een echte heer. En zo knap dat ik gewoon smolt toen ik hem in zijn prachtige blauwe ogen keek.

RUTH: Goed, Meneer Smithers. Ik heb wat geld opgespaard als appeltje voor de dorst... ons fooiengeld... en dorstiger dan vandaag zal het niet worden. (*loopt naar een koektrommel en opent dat*) Ik heb hier 429 dollar in. (*voelt erin. De trommel is leeg*) Wacht eens! Wacht eens! Gerda! Waar is het fooiengeld?

GERDA: (*tegen SMITHERS*) Ja meneertje, de King heeft hier gegeten, onthoud dat!

RUTH: Gerda! Waar is het fooiengeld?

GERDA: Weet ik veel!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto